

O B Ě Ž N Í K č. 51Exil na rozcestí.

Všichni, kdož prožili delší dobu v exilu, vědí velmi dobře, kolik pokusů již bylo uděláno k jeho sjednocení. I když výsledky nebyly vždy povzbuzující, je třeba ocenit snahu všech, kteří se o spolupráci často různorodých složek na demokratické bázi zasadili. Pozitivní je zejména to, že v posledních letech byly opuštěny snahy o sjednocení i d e o l o g i c k é a že se prosazuje úsilí o akční spolupráci ve společném boji proti komunismu. Tak je to běžné v každé demokratické společnosti a není důvodu, proč by tomu mělo být v exilu jinak.

Jiná věc už je, podíváme-li se na podmínky, za jakých k sjednocování dochází a na cíle, jež jsou přitom sledovány. Není přece jedno, jestli se český a slovenský exil sejdou na půdě Rady svobodného Československa, tedy organizace, která přes všechny své nedostatky důsledně setrvává na pozicích společného státu, oproštěného od vlivu Sudetských Němců, nebo zda k jednání dojde v prostředí, v němž jsou tyto životní jistoty našich národů stále zřetelněji pošlapávány. Máme přirozeně na mysli připravované jednání ve Frankenu, jehož účastníci a organizátoři poskytují nemalý důvod k vážnému zamyšlení.

K organizátorům jednání mezi českým a slovenským exilem patří Opus Bonum, p. Tigríd a někteří pánové ze Svobodné Evropy. Jedná se tedy vesměs o lidi, kteří sice svou představu o budoucnosti čs. státu na veřejnosti dosud neprojeví, avšak o nichž je notoricky známo, že se staví odmítavě k odsunu Sudetských Němců a že se snaží za každou cenu - viz Tigrídovo Svědectví - zanést tak zv. sudetoněmeckou problematiku do povědomí čs. exilu. Není jistě náhodné, že všichni tito pánové -/na postoje zaměstnanců Svobodné Evropy jsme upozorňovali v jednom z posledních čísel Nového proudu/- mají výhrady k existenci Rady svobodného Československa, na níž jim vadí především její zásadový postoj k celistvosti čs. státního území. O ostatních účastnících na české straně není třeba hovořit, postoje pánů Pachmana, Mlynáře, Pejškara, dalších členů Poradního sboru, Svobodné společnosti a jim podobných známe.

Pokud jde o slovenského partnera v jednání, není jím nikdo jiný než "Světový" kongres Slováků - tedy organizace, která má rozbití Čs. republiky přímo ve svém programu. Je přece všeobecně známo, že SKS usiluje o vytvoření samostatného Slovenského státu a že své záměry halí do frází o jakési evropské federaci, v níž jsou ochotni žít s kýmkoliv, jenom ne s českým národem. Vrcholem všeho je pak skutečnost, že oporu pro své plány hledají i u O. Habsburka, který se ještě nevzdal myšlenky na obnovení Rakousko-Uherska a který proto chová, jak prohlásil vedoucím pracovníkům SKS, "obzvláště vřelé sympatie k slovenskému národu".

A tento výkvět českého a slovenského exilu, doplněný p. Pachmanem, Mlynářem a některými dalšími "vlastenci", chce tedy hovořit ve Frankenu o "spolupráci". K tomu ale poctiví příslušníci našeho exilu nesmějí mlčet! Nemůže nám být přece jedno, budeme-li se vracet domů pod vedením Rady svobodného Československa nebo bude-li o našem osudu rozhodovat koalice Mlynář, Tigrid, Pachman, dr. Becher, Roman, Kirschbaum a podobní.

Vyzýváme proto všechny aktivní pracovníky našeho exilu, aby k připravovanému jednání ve Frankenu zaujali stanovisko, aby vyjádřili svůj postoj ke spolupráci českého a slovenského exilu a tím i k budoucnosti naší republiky.